

Еди Емирян:

Чуй...

- © Еди Емирян, автор, 2017 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, корица, 2017 г.
© Снимки и илюстративен материал: личен архив
на автора, Мирчо Сливенски и архив на БНР
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2017 г.

ISBN 978-954-398-536-4

Еди Емирян:

Чуй . . .

Радиороман
в 16 въпроса
и 32 отговора

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
София, 2017 г.

На всички
споменати и неспоменати,
които изпълниха със съдържание този текст,
на всички,
с които съм на „ти“,
и най-вече на семейството ми...

P. S.:

Чуй ме... чуй, за да видиш! Най-последно, след толкова години, получих куража да говоря! Добре де, да пиша... знам, чудесно знам, че да пишеш, не значи да говориш с помощта на хартията. Както и да говориш, не е все едно да произнесах на глас нещо, което си написал на хартия. Аз ще го напиша така, както бих ти го разказал. Така, както ме научи Радиото. През всичките тези години. Пък ти чуй!

Между нас казано, винаги ми е било неловко да говоря за себе си. Но сега то ще бъде повече за Радиото и това ми дава куража, от който се нуждаех... Обикновено ние, репортерите, се крием зад думите. Защото ни е страх от мълчанието, страх ни е да си признаем, че едно свършено мълчание може да ти разкаже много повече от тези думи. Така че ще ми бъде трудно да избягам от себе си.

Както виждаш, въпреки общоприетата логика започвам с послеслов. Защо ли? – първо, защото писаното слово не ми е стихия, това го знаем добре и ти, и аз, но второ – и то е по-важното, защото това наистина е послеслов. Моят послеслов. Послесловът на романа, който живях дотук... Послеслов на онова дълго мое „Радичково изречение“, което е всъщност животът ни – пишем го всеки ден и в бързането допускаме толкова много правописни грешки... И само две думи още, преди да сложа точката и да върна лентата назад! – ще ти разкажа всичко това, за да проверя себе си, да опитам да оправя някоя и друга от грешките си, направени я от недоглеждане, я от липса на опит... Ако, разбира се, са все още поправими. Ако не са

се запечатали толкова дълбоко в мен, та... всяка намеса да личи.

Освен послеслов това вероятно е и моето сбогуване с журналистиката. Не, не с тази, която попи изцяло живота ми, а тази, в която вече не вярвам. Тази, в която вече няма място за такива като мен – които не умеят да се надвикват, затова и не си го позволяват. Които не търпят нахалното бездарие, овластено и толерирано по мярата на нечия поредна политическа конюнктурна воля... Аз съм това, което съм. И никога не съм бил нищо повече от това, което съм! Сега е моментът, в който вече наистина разполагам с достатъчно време за равносметка и размисъл. И тъкмо в равносметката на онова, което е останало зад нас, откривам радостта на най-зрелите си години.

Събудих се една сутрин с ясното съзнание, че това, което е пред мен, е вече неизмеримо по-малко от това, което отмина. Че ми остава все по-малко време, което искам да споделям с човечни хора, такива, които са способни да се надсмеят над собствените си грешки, които не се суеят около успехите си, не се имат за избраници на съдбата, не бягат от отговорностите си и ценят човешкото достойнство. Хора, с които общуваме на един език. Както с теб, надявам се...

„Ти чакай, чакай още... Чакай да се закваси моят реторик!... Нищо, че Радиото ти е съдба, нищо, че ти си част от съдбата на Радиото, чакай... някой друг да ти свърши работата!“ –

така завърши разговорът ни с Олга, приятелка от детските ми години, с която не се бяхме чували и виждали отдавна. Същата, с която навремето прекрачих, оказва се – фатално, прага на старата къща на бул. „Драган Цанков“ 4... бих могъл и веднага да ти разкажа какво се случи тогава, но... „като му дойде времето“, ще бъде по-вкусно, ще видиш. Конкретният повод за думите ѝ беше

току-що появилата се на пазара книга на колега и приятел, чиято съдба пък стана част от тази на Телевизията, а и тя стана негова съдба... Този наш разговор май изтри и последните ми колебания и... започна да реди и без това вече втасващите ми мисли...

Постепенно идеята за този текст взе да ме забавлява, започнах да се чувствам някак независим и по особен начин разкрепостен, което пък започна да ми доставя удоволствие... Удоволствието от възможността да подредиш изписаните вече думи на живота си, ако, разбира се, решиш, че има смисъл, че има кой да ги чете и че има какво да прочете в тях... Преодолях вътрешната си съпротива въпреки дълбокото ми убеждение, че подобни текстове се пишат за самозаблуда, а и нямам особено доверие на суетата и лицемерието, които често съдържат.

Като застанеш пред белия лист, първото изпотпяване на мисълта обикновено е свързано с началото – как да кажеш „Добър ден!“, и убеден, че има кой да те слуша, да продължиш с личното си дълго „Радичково изречение“. Защото вариантите да се шегуваш със себе си са много. Ето един от тях: пристъпих прага на Радиото едва 10-годишен, а на излизане, докато търсех изхода, се загубих... – едно „загубване“, което се оказа начало – началото на моята не само професионална, но и житейска съдба, подредила един след друг няколко конкурса за говорител, дипломиране като инженер-химик, „проблеми“ със собственото ми име, които няма как да не окажат въздействие върху оформянето на характера, а и на професионалните ми критерии, поставени на изпитание от „рисковете на професията“, която имаше своята богата и трудна логика: репортер и първи водещ на знакови предавания на същото това Радио, кореспондент в Москва, директор на програма „Христо Ботев“, незаличимата, оказва се, демаркационна линия на политически пристрастия, която заличи много приятелства, но постави един болезнен

въпрос – колко от тях са били истински. Защото аз също съм човек и имам своите изкушения. Моето е едно и това е работата ми, тази, която ме среща и с момичето, което не се поколеба да застане до мен и ето, вече четиридесет години да върви в една посока с мен... Ето, виждаш ли? – едно изречение, дълго колкото живота, вярно по отношение на фактите, но... нечестно! – в него ме има мен, но го няма Радиото. А отделно един от друг няма как да тръгнем, защото пътят ни се оказа общ. Очевидно не става за начало!

Ето ти тогава друг вариант, макар и с повече от едно изречение! – какъвто е статусът ми в моя профил в многогласния и многолик

